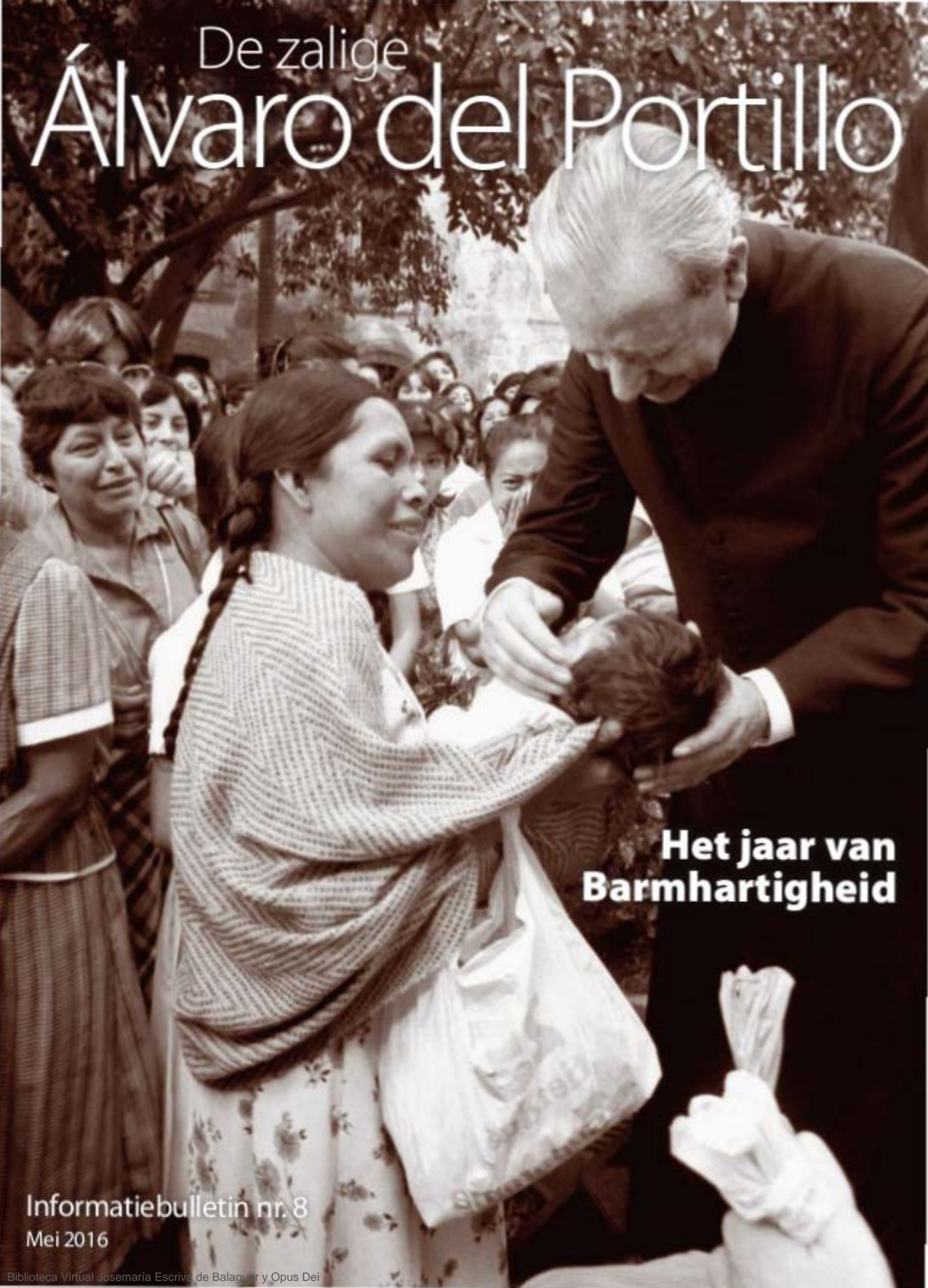

De zalige
Álvaro del Portillo

**Het jaar van
Barmhartigheid**

Informatiebulletin nr. 8

Mei 2016

3 Ten geleide

4 Het sacrament van verzoening

6 De werken van barmhartigheid

9 Gunsten

10 Stichting Junkabab

De zalige Álvaro del Portillo werd op 11 maart 1914 geboren in Madrid, in een groot en diepgelovig gezin. Hij was Medewerker Openbare Werken, promoveerde als civiel ingenieur en werd later ook doctor in de Geschiedenis en in het Kerkelijk Recht.

Vanaf 1935 maakte hij deel uit van het Opus Dei. Bij zijn werk en dagelijkse plichten was hij zeer trouw aan de christelijke roeping en hij bracht studiegenoten, collega's en vele andere mensen dichterbij God.

Na zijn priesterwijding in 1944 richtte hij zich volledig op zijn pastorale werk. In 1946 verhuisde hij naar Rome. Hij diende de Kerk ook door met toewijding de vele taken te vervullen die de Heilige Stoel hem toevertrouwde, in het bijzonder tijdens het Tweede Vaticaans Concilie. Op 15 september 1975 werd hij aangewezen als eerste opvolger van de heilige Jozefmaria.

Op 28 november 1982, bij het oprichten van het Opus Dei als personele prelatuur – die bestaat uit lekengeelovigen en seculiere priesters – benoemde paus Johannes Paulus II hem tot eerste prelaat van deze kerkelijk instelling en in 1991 wijdde hij hem bisschop. Zijn bestuurswerkzaamheden kenmerkten zich door een diepe verbondenheid met de paus en de andere bisschoppen, een volledige trouw aan de stichter en zijn boodschap, en een onvermoeibare pastorale inzet.

De Heer riep zijn goede en trouwe dienaar tot zich in de vroege morgen van 23 maart 1994, enkele uren na zijn thuiskomst van een pelgrimsreis naar het Heilig Land, waar hij met veel liefde de plaatsen bezocht waar Jezus geleefd heeft. Nog dezelfde dag kwam de heilige Johannes Paulus II bidden bij zijn stoffelijk overschot, dat nu rust in de crypte van de prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede, in de Viale Bruno Buozzi 75 te Rome. Hij werd op 27 september 2014 zalig verklaard.

Ten geleide

«Looft de Heer, goedertieren is Hij, tot in eeuwigheid is zijn genade» (Ps. 118,1). In dit Heilig jaar nodigt paus Franciscus ons uit *om het geheim van de barmhartigheid te beschouwen en de liefde van God gewaar te worden die troost, vergeeft en hoop biedt.*¹ Op deze wijze zijn wij, als wij ons door de goddelijke barmhartigheid laten omhelzen, in staat barmhartig te zijn tegenover de anderen, zoals God het is tegenover ons.

Wat behaagt God het meest?, vroeg de Heilige Vader onlangs. En hij antwoordde: *Zijn kinderen vergeven, barmhartig zijn tegenover hen, opdat zij op hun beurt hun broeders vergeven, waardoor zij als fakkels van Gods barmhartigheid in de wereld schitteren. Dat is wat God het meest behaagt.*²

Dit Heilig Jaar vormt *een buitengewoon moment van genade en geestelijke vernieuwing*³ opdat iedereen

deze barmhartigheid van God bereikt. In het bijzonder biedt het ons de mogelijkheid om de vreugde en de vrede te herontdekken die God de Vader in het sacrament van de Verzoening schenkt en tevens de pijnen van anderen te verlichten door werken van lichamelijke en geestelijke barmhartigheid.

Kortom, het is een gunstige tijd om de nabijheid en de tederheid van God te ervaren, zodat ons geloof versterkt wordt en ons christelijk getuigenis doeltreffender is.⁴ In dit nummer willen wij – aan de hand van het voorbeeld en de verkondiging van de zalige Álvaro del Portillo – gehoor geven aan deze uitnodiging van de Paus. ■

1 Met een familie uit Montefalco, Mexico, mei 1983

2 Mis van dankzegging voor de zaligverklaring van Jozefmaria Escrivá, 18 mei 1992

¹ PAUS FRANCISCUS, bul *Misericordiae Vultus*, 11-4-2015, nrs. 2 en 3

² PAUS FRANCISCUS, Audiëntie, 9-12-2015

³ *Misericordiae Vultus*, nr. 3

⁴ Vgl. PAUS FRANCISCUS, Brief bij gelegenheid van het buitengewoon Jubileum van de Barmhartigheid, 1-9-2015

Het sacrament van verzoening

Uiting van de barmhartigheid van God

Paus Franciscus heeft ons in dit Heilig jaar uitgenodigd de barmhartigheid van God opnieuw te ontdekken. Daartoe stelt hij ons verschillende middelen voor; onder andere het sacrament van de biecht. *Laten wij opnieuw het sacrament van de verzoening met overtuiging in het middelpunt plaatsen, omdat dit het mogelijk maakt de grootheid van de barmhartigheid werkelijk te ervaren. Voor iedere boeteling zal het een bron zijn van ware innerlijke vrede.*¹

Hieronder geven wij een paar teksten weer van de verkondiging van de zalige Álvaro over de biecht:

De goddelijke barmhartigheid komt ons tegemoet

Wanneer wij vallen en zondigen, komt de goddelijke barmhartigheid ons tegemoet, met name in het sacrament van vrede en verzoening, het sacrament van de biecht. Ga altijd wanneer jullie het nodig hebben biechten, om je te zuiveren van je zonden en de genade van God te herwinnen.²

De vriendschap met God terugwinnen

De enige echt serieuze reden tot bezorgdheid en bitterheid is de zonde, die vrijwillige verwijdering van God die de ziel in duisternis achterlaat met het ongemakkelijke gevoel de ware zin van het leven te hebben verloren of minstens een onvergelijkelijke vriendschap te hebben laten bekoelen: de vriendschap met God! Maar zelfs in die omstandigheden, die door onze zwakheid vaak kunnen voorkomen, mogen we ons niet door droefheid laten ontmoedigen. Wij voelen ons

dan verdrietig omdat we God hebben beledigd en we zullen ons haasten om onze vrede terug te krijgen door ons door het boetesacrament met Hem en met de anderen te verzoenen.³

De vreugde van het geregeld biechten

Biecht vaak. Maak het voornemen je sacramentele verzoening met God te verbeteren. Bereid je biecht goed voor, onderzoek je geweten daarbij tot in alle uithoeken en wees daarbij oprecht. Koester een rouwmoe-dig hart, vernieuw de verlangens meer te strijden om het goede te doen. Weinig vreugden voelen zo groots als die na een goed gedane biecht; dezelfde vreugde als die van de verloren zoon: de omhelzing van onze Vader God die ons vergeeft!⁴

De sterkte die nodig is om te getuigen van Christus

Om de maatschappij te herkerstenen kunnen we absoluut niet zonder het sacrament van de biecht, waarin iedere christen de nodige kracht ontvangt om, in voorbeeld en woord, een doeltreffende getuige van Christus te zijn, in alle aardse realiteiten die we aan onze Vader God moeten opdragen. Iedereen van ons heeft deze bron van genade nodig. En we moeten veel anderen – familieleden, vrienden, collega's, burens – helpen hun toevlucht te nemen tot het schitterende sacrament van de goddelijke vergiffenis.⁵ ■

¹ Paus Franciscus dient het sacrament van de verzoening toe, Rio de Janeiro, 26 juli 2013

² Biecht tijdens de zaligverklaring van Álvaro del Portillo op 27 september 2014

¹ Bul *Misericordiae vultus*, nr. 17.

² Homilie, 30-3-1985; in ÁLVARO DEL PORTILLO, Zout en licht (bloemlezing van José Antonio Loarte) Planeta, Barcelona, 2013, nr. 254.

³ Homilie, 12-4-1984; in *ibid.* nr. 252.

⁴ *ibid.*, nr. 255.

⁵ Homilie, 27-6-1988; in ÁLVARO DEL PORTILLO, Een leven voor God, Rialp, Madrid, 1992, blz. 257.

De lichamelijke werken van barmhartigheid

De spil van de geest van het Opus Dei is de heiliging van het werk. Toch – of misschien juist om het te benadrukken – begon het Opus Dei te groeien ook dankzij deze zieken die ogenschijnlijk, met menselijke ogen gezien, niet konden werken: alleen bidden en lijden (...). Wij blijven naar de armen en zieken gaan om het Opus Dei vooruit te brengen en om hun, om het zomaar uit te drukken, de verschuldigde dankbaarheid die ons met hen verbindt, terug te geven. Wij moeten ervoor zorgen hun geestelijke en materiële noden steeds doeltreffender te lenigen, zonder ooit onze ogen te sluiten voor hun lijden en behoeften.

ÁLVARO DEL PORTILLO, *Pastorale brief*,
1 oktober 1991

God wil dat je blijft waar je bent. Vandaar kun je – je bent er al mee bezig – een geweldige dienst aan armen en noodlijdenden verlenen, aan iedereen die te lijden heeft onder onwetendheid, eenzaamheid en verdriet (vaak als gevolg van menselijke onrechtvaardigheid). Als je immers met al je krachten heilig wilt worden door je dagelijks werk, je familie- en professionele betrekkingen te heiligen, draag je ertoe bij de menselijke samenleving met een christelijke geest te bezielen (vgl. Vaticanum II, *Lumen Gentium*, 31).

ÁLVARO DEL PORTILLO, *Pastorale brief*,
9 januari 1993, nr. 21

Werken van barmhartigheid

Voorbeelden uit het leven van de zalige Álvaro

Tijdens zijn universitaire studie zette de zalige Álvaro zich in – samen met andere studenten – voor hulpbehoevende mensen. Een vriend van hem, Manuel Pérez, doet verslag van een paar herinneringen aan deze initiatieven:

«Die studenten gingen in hun vrije tijd naar de slopewijken van de stad om daar aalmoezen, voedselbonnen (die ingeruild konden worden in bepaalde winkels), medicijnen enz. uit te delen. Op de zondagen gaven ze catechismuslessen in de parochie van de heilige Ramón.

»Ze werkten niet alleen met kinderen; ze probeerden ook de volwassenen te bereiken. “We wilden het

niveau van de geestelijke vorming van die mensen verbeteren – vertelt Manuel Pérez – en we organiseerden iets wat nu verbazingwekkend kan lijken, maar dat het toen niet was: retraites. Toen was die praktijk onder de mannen en vrouwen van bijna alle parochies van Madrid wijd verbreid. En wij dachten dat we in de veertigdagentijd zulke bezinningen moesten organiseren voor de armen die wij onder onze hoede hadden, in dezelfde ruimte waarin we catechismuslessen gaven. In feite waren het geen bezinningen maar catechese voor volwassenen die wij, leden van de Vincentiusvereniging, om de beurt gaven. Ik herinner me in het bijzonder dat Álvaro een van die voordrachten aan het geven was: met die eenvoud en zachtmoedigheid die hem kenmerkten wist hij met een grote genegenheid en begrip met die mensen om te gaan. Er deden zo’n 20 mensen aan mee.”

»De bezinning eindigde met een maaltijd *in de eetzaal van de parochie, dankzij de pastoor die ons het voedsel verschaftte. Er konden daar zo’n honderd personen tegelijk eten. Een paar zusters van Naastenliefde die aan de overkant een tehuis voor blinden had-

Lichamelijke werken van barmhartigheid

- De hongerigen spijzen
- De dorstigen laven
- De naakten kleden
- De vreemdelingen herbergen
- De zieken verzorgen
- De gevangenen bezoeken
- De doden begraven

den, maakten voor ons het eten klaar – overvloedige en smakelijke gerechten – en wij dienden die op. Er werd ook wijn en tabak uitgedeeld. Álvaro nam net als de anderen actief deel aan de organisatie van de maaltijd en hij bediende die mensen persoonlijk¹

»Manuel Pérez noemt een andere episode uit deze tijd. (...) Álvaro en hij hadden verscheidene gezinnen bezocht die in de sloppen woonden. «Een van die gezinnen had ruzie gemaakt. De politie had de ouders vastgezet en hun vier kleine kinderen alleen in het krot achtergelaten. De arme kinderen – eentje was pas één jaar – wisten niet wat te doen: ze hadden geen eten en bibberden van de kou.»

»Ze brachten de kinderen naar het politiebureau, maar dat was dicht. Toen gaven ze geld aan een buurman om tot de volgende dag voor ze te zorgen. Dan zouden ze terugkomen om opnieuw naar het politiebureau te gaan. Maar daar was men niet van plan zich met die zaak bezig te houden, zodat ze hun toevlucht moesten nemen tot een liefdadigheidsinstelling: het tehuis van de heilige Christina, dat in de universiteitswijk stond. Een paar van de kinderen waren zo klein dat ze nog niet konden lopen. Manuel Pérez schreef: «Het beeld van Álvaro staat in mijn geheugen gegrift, met een van die arme kinderen in zijn armen onderweg naar het tehuis door de straten van Madrid»

»Álvaro del Portillo handelde hierbij met een christelijke geest, zoals uit de woorden waarmee hij jaren later aan dit werk herinnerde blijkt: «Ik leerde altijd van hen: mensen die niets hadden om te eten, maar ik zag bij hen alleen maar vreugde. Voor mij was dat een indrukwekkende les.» ■

¹ De zalige Álvaro del Portillo, 1937

² Tijdens een verblijf in Japan, februari 1987

¹ JAVIER MEDINA, *Álvaro del Portillo, Un hambre fiel*, Rialp, Madrid, 2012, pag 76-78

Geestelijke werken van barmhartigheid

- De onwetenden onderrichten
- In moeilijkheden goede raad geven
- De bedroefden troosten
- De zondaars vermanen
- Het onrecht geduldig lijden
- Beledigingen vergeven
- Voor de levenden en overledenen bidden

De geestelijke werken van barmhartigheid

Ik wil jullie herinneren aan een van de belangrijkste uitingen van barmhartigheid met betrekking tot de zielen: onderricht geven aan de onwetenden. (...) Het blijkt dringend noodzakelijk op alle terreinen van de menselijke activiteit de geloofsleer edelmoedig te verspreiden. Iedere christen zou zich persoonlijk verantwoordelijk moeten voelen om in zijn of haar omgeving, in zijn of haar milieu de leer uit te dragen die Jezus Christus aan Zijn Kerk heeft gegeven, opdat deze leer bewaard blijft en van generatie op generatie doorgegeven wordt.

ÁLVARO DEL PORTILLO, *Pastorale brief*,
1 februari 1989

Behalve dat de werken van barmhartigheid aan minderbedeelden verlichting bieden, wordt bovendien onze eigen ziel en die van de mensen die bij deze activiteiten samen met ons optrekken, er beter door. Ieder van ons heeft ervaren dat contact met zieken, armen, hongerige kinderen en volwassenen altijd een ontmoeting met Christus is, via de zwakste en meest hulpbehoevende ledematen [van zijn Mystiek Lichaam]. Zo zijn zij ook een geestelijke verrijking: de Heer houdt zich dan met grotere inzet bezig met de ziel van degene die, niet alleen gedreven door altruïsme – nobel, maar vanuit bovennatuurlijk oogpunt niet efficiënt – maar door dezelfde gevoelens als waarmee

ÁLVARO DEL PORTILLO, *Pastorale brief*,
31 mei 1987, nr. 31

Gunsten van de zalige Álvaro

De bacterie verdween

Mijn zus, die lijdt aan nierinsufficiëntie, is alle stappen aan het zetten voor een transplantatie, waarvoor onder andere analyses en onderzoeken nodig zijn. Eerder ontdekten ze bij haar een bacterie in de maag. Ze gaven haar een behandeling waardoor zij zich heel slecht ging voelen; ze maakte de behandeling niet af. In het centrum waar de transplantatie zou plaatsvinden zei men haar, dat de behandeling wel afgemaakt moest worden en zij begon de behandeling opnieuw voor 10 dagen, maar ze kon het maar 8 dagen volhouden. Zij moest terugkomen om zich opnieuw te laten onderzoeken en ze vroeg me of ik voor haar zou willen bidden opdat alles goed zou aflopen, omdat zij niet opnieuw een andere behandeling zou verdragen, waar zij zich zo slecht door ging voelen. Ik riep hiervoor de zalige Álvaro aan en het resultaat was goed. Ze belde me heel tevreden op om me dat te zeggen, en toen ik haar zei dat ik het aan de zalige Álvaro had gevraagd, bedankte zij hem ook.

M.C. (Puerto Rico)

Ik zal doorgaan met mijn studie

Mijn zoon was 3e jaars student aan de universiteit in Japan. Hij begon een muziekgroep waar hij zich teveel op stortte, waardoor hij zijn studie verwaarloosde. In juli begon hij te zeggen dat hij de studie zou opgeven om zich serieuzer aan de muziek te kunnen wijden. Ik was daar erg op tegen. Aanvankelijk bereikte ik dat hij, i.p.v. zijn studie te laten, een periode van rust zou nemen, maar hij bleef erover denken in april van het volgende jaar de universiteit te verlaten en naar een grotere stad te vertrekken.

Ik begon hiervoor tot don Álvaro te bidden. Ik had het geluk zijn zaligverklaring in Madrid bij te wonen. Tijdens de reis hield ik niet op, zijn voorspraak te vragen opdat mijn zoon goed zou nadenken en zijn studie zou voortzetten. Groot was mijn verbazing toen ik, de dag na mijn terugkomst uit Madrid, mijn zoon ontmoette die me zei: "Ik zal met mijn studie doorgaan, ik zal een goede baan vinden en me in mijn vrije tijd aan de muziek wijden."

De beslissing van mijn zoon stond heel vast en ik vind geen uitleg voor zo'n plotselinge verandering. Daarom beschouw ik het als een gunst die don Álvaro voor ons heeft verkregen.

G.Q. (Japan)

Voor het leven

Ik heb een theaterstuk geschreven waarvan het hoofdthema de verdediging van het leven vanaf de

conceptie is. Wij stuurden het in voor een landelijke wedstrijd, maar we waren bang omdat we in de regering mensen hebben die er meer toe neigen abortus te bevorderen. Ik veronderstelde dat zij ons niet zouden kiezen. Ik had een week het prentje van don Álvaro en alsnel liet men ons weten dat we hadden gewonnen.

De voorstellingen gingen heel goed: 40 scholen met veel leerlingen, tussen de 100 en de 700, hebben ze gezien. Zelfs vroeg iemand ons om het opnieuw uit te voeren, ook al waren de overeengekomen voorstellingen al afgelopen.

J.W. (Colombia)

Verzoening in het gezin

Ik heb een nichtje dat 10 jaar getrouwd is en een zoontje van 4 jaar heeft. Twee jaar geleden maakten zij en haar echtgenoot een moeilijk moment door in hun huwelijk. De oorzaak was dat zij een periode van grote financiële moeilijkheden beleefden door een slecht geldbeheer van de echtgenoot. Deze moedigde mijn nichtje aan om met haar zoontje bij zijn schoonouders te gaan wonen, omdat hij hen niet kon onderhouden. In deze zorgelijke situatie begon ik met aandrang tot don Álvaro te bidden. De situatie werd nog ingewikkelder omdat mijn broer heel depressief werd doordat hij de moeilijke omstandigheden merkte die zijn dochter doormaakte en hij wilde geen enkele omgang met zijn schoonzoon; hij vermeed en belemmerde zelfs dat er bij hem thuis contact met hem was.

Ik bleef met geloof en aandrang tot don Álvaro bidden, die ik persoonlijk had leren kennen. Ik herinner me dat hij me eens gesproken had over mijn familie: "Als zij het Werk meer kennen, zullen zij gelukkiger zijn en zullen zij er ook deel van willen uitmaken". Vol vertrouwen in die woorden was ik er zeker van dat er op een of andere manier een oplossing zou komen. Van mijn kant luisterde ik altijd als het mogelijk was, naar mijn nichtje, ik was haar nabij en sprak haar moed in. Later, een jaar geleden, zijn mijn nichtje en haar zoon naar huis teruggekeerd en daar zijn ze gelukkig, ondanks de druk van vrienden en familieleden die hen hadden geadviseerd om te gaan scheiden. Maar hiermee eindigt het niet in september jl, precies tijdens de dagen van de zaligverklaring, nodigde mijn broer mijn nichtje, haar man en hun zoontje bij hem thuis uit om te eten, en hij liet hen naast zich zitten. Ik moet don Álvaro bedanken dat hij zich met zoveel genegenheid met mijn familie heeft beziggehouden.

A.P. (Italië)

Stichting Junkabal

Aangemoedigd door de zalige Álvaro

Junkabal is een stichting die vrouwen uit Guatemala-stad die weinig middelen hebben, de mogelijkheid biedt een beroep te leren. Deze stichting zorgt ook voor een schoolopleiding, gezondheidszorg en ze deelt levensmiddelen uit. Het is een gemeenschappelijk apostolaatswerk van het Opus Dei, geïnspireerd door de boodschap van de heilige Jozefmaria.

Het centrum voor beroepsvorming startte in 1963, in een gehuurd huis in een achterstandswijk. Van maandag tot vrijdag werden er kooklessen gegeven, een coupeuse-opleiding, lessen in bloemschikken, enz. Op zaterdag werden er catechismuslessen gegeven aan de kinderen van de leerlingen en aan andere kinderen uit de buurt en men bezocht hulpbehoevende gezinnen.

Vanaf 1978 biedt Junkabal ook cursussen aan voor ouders, basis- en middelbaar onderwijs voor meisjes van 7-18 jaar, en sociale programma's die gericht zijn op de meest benadeelde groepen.

In 1992 werden, op aanmoediging van de zalige Álvaro, nieuwe gebouwen opgetrokken en werd het educatieve aanbod verder uitgebreid. Vanaf dat moment worden er cursussen gegeven om kleine ondernemingen te starten in diverse vakgebieden: een coupeuse-opleiding, huishoudkunde, basiskookkunst, patisserie, broodbakken, bloemsierkunst, kunstbloemen maken, borduren op een machine, schoonheidsspecialiste, enz. Momenteel zijn er 15 verschillende opleidingen waar de leerlingen een beroep leren en aan een toekomst kunnen bouwen. Bovendien kunnen zij, als de periode van vorming voorbij is, raad vragen en deelnemen aan bijscholing.

Junkabal beschikt ook over een tandheelkundige kliniek en voedingsprogramma's voor moeders en kinderen. In al deze jaren hebben meer dan 100.000 mensen aan haar programma's deelgenomen, van wie velen ook baat hebben gevonden bij de activiteiten van christelijke vorming of er nog van profiteren.

Voor meer informatie kunt u de webpagina raadplegen: www.junkabaledu.gt

Bidden op voorspraak van de zalige Álvaro del Portillo

Bisschop en prelaat van het Opus Dei

God, barmhartige Vader, U hebt de zalige bisschop Álvaro de genade verleend om, met de hulp van de heilige Maagd Maria, een voorbeeldige herder te zijn in dienst van de Kerk en een trouwe zoon en opvolger van de heilige Jozefmaria, stichter van het Opus Dei. Geef dat ook ik trouw beantwoord aan de eisen van mijn roeping als christen en dat ik van alle ogenblikken en omstandigheden van mijn leven gebruik weet te maken om U te beminnen en het Koninkrijk van Jezus Christus te dienen. Gewaardig U de heiligverklaring te schenken van de zalige Álvaro en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Eer aan de Vader.

Wie een gunst heeft ontvangen op voorspraak van de zalige Álvaro del Portillo, wordt verzocht dit door te geven aan de **Prelatuur van het Opus Dei**, Jan Luijkenstraat 52, 1071 CS Amsterdam, info.nl@opusdei.org

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons namen en adressen opgeven van mensen die het ook op prijs stellen dit Informatiebulletin te ontvangen. Informatiebulletin Álvaro del Portillo ISSN: 1567-5556

Dit Informatiebulletin wordt gratis verspreid. Wie aan de verspreiding ervan zou willen bijdragen, kan een gift overmaken op: NL23INGB0003740023, ten name van Hulpfonds Bureau heiligverklaringen – Opus Dei, Amsterdam.

www.alvarodelportillo.org

Imprimatur:

✦ **Mgr. Javier Echevarría,**
prelaat van het Opus Dei

Grafische vormgeving:
MCM S.r.l. – Florence

Maquette:
Daniele Rettori